

Кой каквото прави, за главата си го прави!

Имало едно време един старец. Той бил много възрастен и си изкарвал хляба като просел от врата на врата, от село на село. Когато някой му давал милостиня, той винаги казвал:

– Кой каквото прави, за главата си го прави!

Веднъж като минавал през чуждо село дочула го една жена. Тя била видна жена, чорбаджийка и си казала: „Аз ще го науча този старец кой какво прави!“. Отишла си вкъщи, омесила една хубава голяма пита, като сложила в питата отрова. Когато минал старецът и почукал на нейната врата, тя излязла, поздравила го, дала му питата и рекла:

– Да си я изядеш със здраве!

И го изпратила. Той и благодарил и пак казал:

– Кой каквото прави, за главата си го прави!

Тръгнал той, вървял, вървял, отдалечил се от селото. По едно време видял пред себе си да се задава един войник. Едно време войниците се предвижвали с коне или пеша. Този войник бил пешак. Той видял стареца, познал, че е просяк и се примолил:

– Дядо, знам че все някакъв комат хляб имаш в торбичката си. Дай ми едно парче, защото съм много гладен – два-три дни нищо не съм ял!

Старецът се усмихнал и му казал:

– Синко, вземи тази голяма топла пита! Ей-сега една добра жена ми я даде. Аз ще си изкарам друга!

Взело я момчето, изяло я и се прибрало. То било син на чорбаджийката и без да знае погълнало отровата, сложена от майка му.

Прибрал се той в къщи, но много скоро го заболял стомаха. Взел да се оплаква:

– Боли ме стомаха, майко! Не ми е добре!

Притеснила се майката.

– Абе, синко – рекла, -кажи ми какво си ял, какво си пил?

– Нищо не съм ял, майко, само видях един добър старец –просяк и той ми даде една пита. Нея изядох и нищо друго!

Изпищяла от уплаха чорбаджийката, защото разбрала, че това е същия старец, на който е дала питата. Но вече не можела нищо да направи. Минали няколко дена – синът и умрял, а тя започнала да си скуби косата, като викала:

– Наистина беше прав този старец! Кой каквото прави, за главата си го прави!